maſt laagris. Prantſuſe wägi kaunis tük kaugemal, mispäraſt, kui ſügiſe ſaduſed ilmad tee pehmeks ja poriſeks tegid, moona wedamine laagri ja ſadama wahel pääw päämalt ike raskemaks läks. Hobuſed tülpiſid aega mööda poriſel teel; ſuurem hulk neiſt, toidu puuduſel juba kroniks läinud, ei jäkſand enam koormaid wedada, waid lõpeſid enamiſt teele. Laewad kandſid moona igalt poolt rohkeſt ſadamaſſe koko, kus mitmeſt ſeal üleliiga oli, ſenni kui laagris kõigeſt kibe puudus käte tuli. Kellel hobune keſk teel koorma ette mahalanges, ſe ladus nii paljo kui jakſas oma ſelga, ja jätis koorma Jumala hooleks wahtida. Iljemine, kus hobuſed ikq kaſinamaks läkſid ja need mis jalul, enam teele ei jõudnud minna, pidid mehed, kui nälga ei tahtnud ſurra, enamiſt kõik tarwituſed oma ſeljas laagri kandma. Kui kõigil priske terwis kääs, kõht täis ja mõnus katte keha ümber oleks olnud, ſiis poleks wiſt kellegile ſeitsme ja kümne werstane tee päämalu teinud; aga ſiin näitas lugu igapidi teiſite. Seläbi et haawatud ja haigeid paljo laatſarettides oli, läks teenistus teiſtel wäga rängaks; nemad pidid ööd ja päämad korda mööda laagri ümber wahil käima, walliſi ja kraawiſi ümberringi tegema, lõhutud warjuſi parandama, wahe wahel Wenelaste wasta ſõdima, kes neile paljo mahti ei annud. Arwaſt läks üks öö rahuliſt mööda. Wenelaſed tungiſid pimeduſe warjul enamiſt igal ööl Sewaſtopoliſt wälja, roomaſid ſalamahti kaſſiwarbil ligemalle ja langeſid ſiis äkitſelt waenlaſte

peale, kus kõik, mis neil ettejuhtus, puruks tehti. Seſuguſe alaliſe ränga teenistuſe ikkes ei olnud meeſtel paljo aega ſadamaſt minna moona tooma. Ja ſiiski, nii wõimato ſe aſi näitab, leiti igapääw hommikuſt õhtuni Prantſuſe ſõamehi laagri ja ſadama wahel teel, raske koorma all pealegi rõõmſad ja naljakad. Tee ei olnud mitte kerge; ſeal lamas lõpend hobuſte raipeid, lagund wankrite riſu ja paljo muud koli ja kraami ſagedaſt hunniko kaupa, mis ſõitjate ja jalameeſte käiki mitmel kombel raskendaſid.

Enam ellitatud Inglis ſõamehed, kes tännine kui rma poeokeſed kodu ahjupingil, lihawaagnate naabris istunud, ſirutaſid ka ſiin, kus teenistuſe woliſt natuke mahti ſaiwad, ſelile ehk külleli, kuda juhtus, leotes et toit — kui hiireke magaja kaſſi ſuhu — nende käte jookſeks. — Aga toidul ei olnud jalga, misga wõis tulla, ja wedoloojuste hulk ſulas igapääw piſemaks koko; wiimaks ei olnud meeſtel paremat nõuu, kui pidid tühja kõhu ſunnituſel iſe teele minema. Iljemine ehitati kül raudtallaline tee ja ſeati auurowankrid tallade peale weerema, mis üks wäga mõnus ettewõtmine oli, aga kahjo! ſiin wäga iljaks jäi. Ehk kül auuro rammu meie päiwil mitmeid imewärgi ſarnaliſi teguſi toimetab, ſiiski ei olnud enam wõimalik neid ſadaſi jälle elusſe tagaſi kutſuda, mis enne ſeda otſa olid ſaanud. — Teine wiga tõuſis ſeſt, et Inglis ſõawääl oſawaid asjatallitajaid ei olnud, kes kui lugu kuskil etteſeatud nöörikriipſuſt wähä kõrwale jookſis, kohe oma pää